

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 372/2010-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť L. T., K., zastúpenej advokátom JUDr. T. Š., K., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co/233/2009 a jeho rozsudkom z 13. apríla 2010, ako aj postupom Okresného súdu Humenné v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C/124/2006 a jeho rozsudkom z 3. júna 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. T. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júla 2010 doručená sťažnosť L. T. (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co/233/2009 a jeho rozsudkom z 13. apríla 2010, ako aj postupom Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C/124/2006 a jeho rozsudkom z 3. júna 2010.

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľka bola v procesnom postavení odporcu v spore o zaplatenie sumy 145,42 € (4 381 Sk) s príslušenstvom iniciovanom navrhovateľom Č., a. s., B. Predmetom súdneho sporu bolo zaplatenie poistného ku (medzi účastníkmi nezhodnému) dňu zániku poistnej zmluvy a protinávrh sťažovateľky na vrátenie preplatku na poistnom. Pôvodne vo veci rozhodol okresný súd rozsudkom z 12. decembra 2006 tak, že návrh navrhovateľa zamietol a vyhovel protinávru sťažovateľky. Krajský súd uznesením z 25. septembra 2007 zrušil rozhodnutie okresného súdu a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že k zániku poistenia došlo 31. októbra 2004, a nie sťažovateľkou tvrdeného 31. januára 2004. Po opätovnom konaní vo veci okresný súd rozsudkom č. k. 10 C/124/2006-116 z 3. júna 2009 uložil sťažovateľke zaplatiť navrhovateľovi sumu 113,52 € s 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 113,52 € od 1. novembra 2004 a navrhovateľovi zaplatiť sumu 47,87 € spolu s 8 % úrokom z omeškania zo sumy 47,87 € od 10. januára 2005 do zaplatenia. V prevyšujúcich častiach návrh a protinávrh zamietol. O odvolaní sťažovateľky proti tomuto rozsudku rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 5 Co/233/2009 z 13. apríla 2010. Podstatou odvolania bolo tvrdenie sťažovateľky, že okresný súd sa nevysporiadal s ňou uvádzaným dňom zániku poistnej zmluvy (ku ktorému malo dôjsť najneskôr 31. januára 2004) a neozrejmil, prečo k zániku tejto zmluvy došlo až 31. októbra 2004. Sťažovateľka bola toho názoru, že v dôsledku uvedeného okresný súd vec nesprávne právne posúdil.

3. Podľa názoru sťažovateľky:

«K porušeniu môjho práva na spravodlivý proces došlo tým, že súd I. stupňa a odvolací súd v odôvodnení uvedených rozsudkoch sa nezaoberali mojim právne významným tvrdením ako neúspešnej účastníčky, ohľadom zániku poistenia a to, že k zániku

poistenia došlo 31. 01. 2004 a rozsudkom chýba odôvodnenie právneho názoru súdov, že k zániku poistenia došlo až 31. 10. 2004.

Súd I. stupňa v odôvodnení rozsudku iba uviedol, že pri posudzovaní zániku poistenia vychádzal... z právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v rozsudku sp. zn. 5 Co/33/07-69 zo dňa 25. 09. 2007 v ktorom odvolací súd iba uviedol „že má zhodne s navrhovateľom zato, že k zániku poistenia došlo 31. 10. 2004“. Rovnako odvolací súd v rozsudku sp. zn. 5 Co/233/09-134 iba konštatuje, že zotráva na právnom názore, že k zániku poistenia došlo dňa 31. 10. 2004 dôvody tohto právneho názoru však neuvádza a neuviedol ich ani v rozsudku 5 Co 33/07-69.»

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd zrušil sťažnosťou napadnuté rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu a vec im vrátil na ďalšie konanie.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením

bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

8. Predmetom posudzovanej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C/124/2006 a jeho rozsudkom z 3. júna 2009, ako aj postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 233/09 a jeho rozsudkom z 13. apríla 2010 boli porušené jej v sťažnosti označené práva (bod 1).

9. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka predmetnou sťažnosťou najprv napadla postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C/124/2006 a aj jeho rozsudok z 3. júna 2009. Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať napadnuté rozhodnutie okresného súdu (a postup v konaní mu predchádzajúci), keďže proti nemu bol prípustný riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľka využila, a o odvolaní proti nemu rozhodol krajský súd ako súd odvolací rozsudkom sp. zn. 5 Co/233/2009 z 13. apríla 2010. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok krajského súdu sp. zn. 5 Co/233/2009 z 13. apríla 2010, možno zo sťažnosti vyvodiť, že sťažovateľka namieta porušenie svojich v sťažnosti označených práv postupom krajského súdu a jeho rozsudkom, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie, t. j. stotožnil sa s faktickými a právnymi názormi a závermi tohto

súdu, ktoré však podľa názoru sťažovateľky vyplývalo z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci (súdy „*sa nezaoberali mojím právne významným tvrdením... ohľadne zániku poistenia*“) a jeho následného nesprávneho posúdenia. Krajskému súdu vytýkala, že nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, iba konštatoval, „*že zotráva na právnom názore, že k zániku poistenia došlo 31. 10. 2004 dôvody tohto právneho názoru však neuvádza...*“ (pozri tiež bod 2 a 3).

11. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

12. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím

o odvolaní sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 5 Co/233/2009 z 13. apríla 2010 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (resp. dohovoru).

13. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na tomto základe vyvođených právnych záverov. V odôvodnení krajský súd okrem iného uviedol:

„... Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa spolu ... a zistil, že odvolanie odporkyne nie je dôvodné.

Z poistnej zmluvy č. 7101365442 vyplýva, že bola uzavretá dňa 21. 12. 2003 s dátumom začiatku poistenia dňa 22. 12. 2003. Poistná zmluva bola dohodnutá na dobu neurčitú. Pri podpise poistnej zmluvy nebola uhradená prvá poistná splátka. Ročné poistenie bolo dohodnuté vo výške 10 260.- Sk, ktoré sa odporkyňa zaviazala splácať v štvrtročných splátkach po 2 565.- Sk. Prvá splátka predstavovala čiastku 855.- Sk. V predmetnej poistnej zmluve sú pôvodne uvedené sumy - ročné poistné 13 144.- Sk, splátky vo výške 2 565.- Sk a prvá splátka vo výške 855.- Sk, pričom tieto sumy sú preškrtnuté a nahradené novými tak, ako je to uvedené vyššie.

Rozsudkom... zo dňa 12. 12. 2006 Okresný súd... návrh navrhovateľa zamietol, vyhovel protinávru odporcu a zaviazal navrhovateľa uhradiť odporcovi sumu 4 862.- Sk a trovy konania. Krajský súd... uznesením... zo dňa 25. 9. 2007 zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie súdu prvého stupňa. Z odôvodnenia tohto uznesenia vyplýva, že odvolací súd má za to, že k zániku poistenia došlo dňa 31. 10. 2004 a preto navrhovateľ má nárok na poistné do konca kalendárneho mesiaca v ktorom poistenie zaniklo. Ďalej súd uložil súdu prvého stupňa preskúmať prečo nie je totožný subjekt, s ktorým odporkyňa uzavrela poistnú zmluvu a navrhovateľ a rovnako sa zaoberať výškou poistenia uvedenou v poistnej zmluve, kde sú sumy dve, z toho jedna je preškrtnutá.

Podľa ust. § 9 ods. 1, 4 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla účinného do 20. 3. 2003 poistenie zodpovednosti okrem dôvodov ustanovených osobitným predpisom /12/ zaniká aj

- a) zánikom motorového vozidla,
- b) zápisom zmeny držiteľa motorového vozidla v evidencii vozidiel,
- c) vyradením motorového vozidla z evidencie vozidiel, /13/
- d) prijatím oznámenia o krádeži motorového vozidla príslušným orgánom, /14/
- e) vrátením dokladu o poistení zodpovednosti pri motorových vozidlách, ktoré nepodliehajú evidencii vozidiel.

Poistenie zodpovednosti zanikne tiež, ak poistné nebolo zaplatené do jedného mesiaca od dátumu jeho splatnosti, ak pre takýto prípad nebola v poistnej zmluve dohodnutá dlhšia lehota pre zánik poistenia zodpovednosti. Poistenie zodpovednosti zanikne uplynutím tejto lehoty.

Podľa ust. § 11 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z., účinného od 01. 11. 2003 do 31. 03. 2005, ak zanikne poistenie zodpovednosti pred koncom poistného obdobia, za ktoré bolo alebo malo byť zaplatené poistné, má poisťovateľ nárok na poistné do konca kalendárneho mesiaca, v ktorom poistenie zodpovednosti zaniklo. Zostávajúcu časť poistného je poisťovateľ povinný poistníkovi vrátiť.

Podľa ust. § 11 ods. 10 zákona č. 381/2001 Z. z., účinného od 01. 04. 2005, ak zanikne poistenie zodpovednosti pred koncom poistného obdobia, za ktoré bolo alebo malo byť zaplatené poistné, má poisťovateľ nárok na pomernú časť poistného ku dňu, keď poistenie zodpovednosti zaniklo. Zostávajúcu časť poistného je poisťovateľ povinný poistníkovi vrátiť, ak suma presiahne 50 Sk.

Odvolačí súd tak, ako konštatoval vo svojom zrušujúcom uznesení (t. j. sp. zn. 5 Co/33/2007 z 25. septembra 2007, pozn.), zotrváva na právnom názore, že k zániku poistenia došlo dňa 31. 10. 2004. S týmto právnom názorom sa správne stotožnil i súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí. (Pozri tiež § 226 Občianskeho súdneho poriadku o viazanosti súdu prvého stupňa právnom názorom odvolacieho súdu, pozn.) Navrhovateľ sa svojim návrhom domáhal zaplata poistného do zániku poistenia, t. j. do 31.10.2004. Dohodnuté ročné poistné bolo vo výške 10.260,- Sk, štvrtročné splátky boli 2.565,- Sk. Preto do zániku poistenia mala odporkyňa povinnosť uhradiť sumu vo výške 2.565,- Sk za tretí štvrtrok roku 2004 a za mesiac október vo výške 855,- Sk, t. j. spolu 113,52 eur (3.420,- Sk). Správne súd prvého stupňa uložil odporkyni uhradiť navrhovateľovi 113,52 eur s 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 113,52 eur od 01. 11. 2004 do zaplata.

K zániku poistenia došlo dňa 30. 10. 2004 a do toho dátumu bola odporkyňa povinná uhradiť príslušné poistné. 01. 11. 2004 sa dostala do omeškania tak, ako to má na mysli ust. § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka.

Zamietnutie návrhu navrhovateľa v prevyšujúcej časti odvolaním napadnuté nebolo, preto v tejto časti nadobudol rozsudok právoplatnosť. Tak je to i s výrokom o povinnosti navrhovateľa zaplatiť odporkyni sumu 47,87 eur spolu s 8 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 47,87 eur od 10. 01. 2005 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Ani v tejto časti rozsudok preskúmaný nebol, lebo nebol napadnutý odvolaním a v tejto časti nadobudol právoplatnosť.

Odporkyňa namietala vo svojom odvolaní zamietnutie protinávrhu v prevyšujúcej časti, aj keď to nepresne formulovala, z obsahu odvolania vyplýva takýto záver.

Súd prvého stupňa správne zistil, že výška poistného bola 10.260,- Sk, výška mesačnej splátky 2.565,- Sk, odporkyňa uhradila za prvý a druhý štvrtrok roku 2004 poistné vyššie o 1.442,- Sk. Preto správne súd prvého stupňa zaviazal navrhovateľa zaplatiť odporkyni sumu 47,87 eur (1.442,- Sk) titulom bezdôvodného obohatenia. Správne teda súd prvého stupňa v prevyšujúcej časti protinávrh odporkyne zamietol.

Súd prvého stupňa správne rozhodol i čo do výroku o trovách konania, keď aplikoval ust. § 142 ods. 2 O. s. p. Navrhovateľ bol úspešný na 48 %, preto z uplatnených trov vo výške 127,90 eur bolo mu priznaných 61,41 eur podľa zásady úspechu vo veci.

Preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, t. j. okrem výroku o zamietnutí návrhu navrhovateľa v prevyšujúcej časti a vo výroku o povinnosti navrhovateľa zaplatiť odporkyni 47,87 eur s 8 % úrokom z omeškania od 10. 01. 2005 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku podľa ust. § 219 O. s. p. ako vecne správny potvrdil...“

14. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo

arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

15. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

16. Ústavný súd poznamenáva, že dôvody rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 Co/233/2009 z 13. apríla 2010 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne odvolacie závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav (odvolávajúc sa aj na predošlé konanie vo veci, pozn.), k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

17. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

18. Vzhľadom na už uvedené skutočnosti vyplývajúce z obsahu sťažnosti a najmä k nej dodatočne pripojených rozsudkov všeobecných súdov (argumentácii v ich odôvodneniach) nepovažoval ústavný súd za účelné a dôvodné vyzývať sťažovateľku na odstránenie nedostatkov podania (napr. v obsahu petitu sťažnosti), ktorých zmysel a rozsah bolo možné vyvodit' aj zo samotného znenia sťažnosti.

19. Po odmietnutí sťažnosti ako celku nebol právny dôvod zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v jej sťažnosti (bod 4).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2010